DVA SURIANA Otac i sin – iskusni bas-bariton Giorgio i mladi tenor Giorgio Christian

Čovjek je na sceni sam – tamo ne vrijede ni preporuke ni rodbinske veze

– U našoj se obitelji uvijek pjevalo – kaže Giorgio Cristian. – I dok je tata poticao Leonoru i Stefana, u mene je najmanje vjerovao. Sugerirao mi je da se radije bavim sportom. Poslušao sam ga i kad sam malo poodrastao podučavao sam plivanje, a svoje prve zarađene novce uložio sam u satove pjevanja!

Razgovarala
Svjetlana HRIBAR

Lako je njemu, on je sin Giorgia Suriana! – pomislit će vjerojatno mnogi kad medu solistima najnovije riječke produkcije vide ime Giorgia Cristiana Suriana, koji u Verdijevom «Otellu» pjeva osjetljivu i vrlo eksponiranu ulogu Cassija. U istoj predstavi, u ulozi Jaga – zamišljaču Shakespeareove priče o ljubavi, mržnji, ambiciji i zlu – nastupa riječki prvak i svjetski poznati bas-bariton Giorgio Surian. Kakvi su osjećaji nakon prvih izvedbi ove ključne uspješnice, čemu su obojica Suriana pridonijeli glasovima, glumom i velikom energijom, po kojoj su Suriani poznati? – pitamo oca i sina u ugodnom razgovoru nakon predstava.

– Pozornica je najvidljivije mjesto na svijetu – tu ste na brisanom prostoru potpuno sami, nema zaštite, veze ni protekcije – ili si pjevač, ili te nema! – kaže Giorgio Surian otac, napominjući da upravo zato nerado preporučuje svoju djecu teatrima u svojim nastupa.

– Znam koliko je scena zahtjevna, kolika odricanja pretpostavlja umjetnički poziv, a kako je lako skliznuti i ne ostvariti ono za čto se tako ozbiljno i temeljito pripremaš! Uvijek nastojim raditi na liku i više nego se od mene očekuje, jer tek kad duhovnim uporznam osobu koju tumačim – mogu kreirati njegovu ličnost iz svoje nutrine.

Jednako tako sam strog i ozbiljan u radu sa svojom djecom – svi troje se bave scenskim poslom – i oni stalno ističu kako im je najteže pjevati pred ocem. Zato sam ih uputio na kolege pedagoge, smatrajući da će ih oni osloboditi autoriteta i pridonijeti njihovim osobnim kreacijama – kaže otac Surian, koji se osim scenskim bavi i pedagoškim radom, za koji je dobio i nagradu za

Sin i otac Surian – Giorgio Christian i Giorgio

Sin i otac Surian u Jagu

Otac Surian u Jago nosio je »Otella«

pjevanje! Tek onda sam dosao pred oca, koji je zasta strog i kritičan. Za njega nikad nisam dovoljno spreman!

S druge strane, upravo on nas je uvodio po svijetu, gledali smo sve njegove premijere u Europi, Americi, u Japanu, tako da smo iz prve ruke vidjeli i čuli velike operne umjetnike i pred očima uvijek imali uzore! To onda potče respekt prema profesiji, ali i osjećaj odgovornosti i kritičnost prema samome sebi.

– U riječku produkciju «Otella» uletio sam kasno, kad su već probe bile gotovo u završetku. Kolega koji je trebao pjevati Cassija odustao je, tako da sam se hacio na učenje uloge i nakon dva dana došao na audiciju. Svi su bili iznenađeni mojim nastupom, tako da sam odmah počeo graditi ulogu i scenski. Imao sam sniimku s proba i kod kuće sam, zajedno s kćeršcom od tri godine, gledao i uvježbavao scene. Njoj je to bilo jako zabavno, a ja sam imao publiku koju je trebalo uvjeriti u ono što radim. Kad sam došao na prvu scensku probu, dobro sam se uklopio i tako ostao u podjeli. Zarko sam Žeđo digrati ulogu Cassija, koja me dopala slušajna, dokazati sebi, ali i svima drugima da to mogu. Mislim da sam uspješno probio led i da će – kad budem imao više vremena – sljedeća uloga biti i bolja.

A tata mi je uzor, pogotovo u glumačkom pogledu. Dobro sam zapamtio kad nam je davno rekao da tijelo mora biti živo i kad leži na sceni! Osobno sam uvijek bio impresioniran nesvjesnim pokretima ljudi u svakodnevnom životu i kako to glumci »skidaju« i koriste u portretiranju likova. To se na velikoj pozornici ne vidi kao na filmu, ali dok sam na sceni ja nikad zamišljam što bi moj lik radio u toj situaciji. Nastojim živjeti njegov život i kad sam u mraku, kad me publika ne vidi, jer to stvara atmosferu prizora.

Korisni pedagozi

Jeste li imali tremu pred debit Cassio je ipak bila vaša prva uloga na opernoj sceni jednog nacionalnog kazališta.

– Nisam imao tremu, možda zato što sam s tatom od malih nogu obilazio pozornice i poznat mi je taj osjećaj stajanja pod reflektorima. A u svoj produkciji je zbor smješten u gledalištu, tako da sam na svakoj probi već imao – publiku. Koja me – moram to reći – jako podržavala. Hvala im na tome!

– Postoje različite vrste treme – nadovezuje se Giorgio Surian otac – od treme kad ne znaš tekst do one panične, koja je najgora jer može sve upropastiti... Sretan sam što je Giorgio kao Cassio uspješno debitirao u Rijeci – iskreno, jako poznajem njegove sposobnosti – nisam očekivao da će se tako lako i dobro uklopiti u predstavu. Ali svaka je uloga – samo novi početak. Treba uvijek raditi s jednakim intenzitetom, jer samo tako se izgrađujete kao umjetnik. Nadam se da sam to prenio svojoj djeci kao važnu lekciju.

Do koje mjere je otac ipak korigirao vaš razvoj kao pjevača?

– Kad sam shvatio da se i ja želim baviti pjevanjem, počeo sam raditi s tatom. Ali sam odmah uočio da treba uložiti enormno mnogo rada s neizvjesnim ishodom, na što bas i nisam bio spreman u to vrijeme. Mlad i neozbiljan, htio sam mnogo stvari istovremeno, tako da sam upisao studij ekonomije, mnogo izlazio i zabavljao se, dolazio umoran na probe, pa nisu nije baš vjerovao u moju budućnost. Vlo koristan mi je bio rad s tatinim profesorom, poznatim pedagogom Claudeom Thiolasom, a kad smo se preselili u Hrvatsku, vratio sam se radu s tatom. Ali tu smo dosegli svoje granice – već znam točno mjesta gdje ćе me korigirati, zato i kažem da mi je razgovor i rad s gospodom Nicolettom Oliviero iz iskusnim tenorom Luisom Chapom u riječkoj produkciji «Otella» bio drugačiji, pa i važniji od same uloge koju sam pjevao. Oni su mi ukazali na neka moja slaba mjesta i onda sam posvetio dosta vremena da ih ta stalno govori!

Prvi put Jago

– Pedagozi su ljutrija, to najbolje znam ja koji sam prošao mnoge i samo s rijetkima se zaista poudarao u senzibilitetu – kaže Surian senior. – A i kad naiđete na onoga koji zna što i kako treba s vašim glasom, to je samo dio posla. U konačnici sve moraš sam. Zato sam uvijek snimao i preslušavao svoje izvedbe na probama, korigirao sam sebe dok ne bih postigao nivo kojim sam bio relativno zadovoljan. A kad postaviš okvir, ulogu dalje nadograđuješ na sceni.

U ovoj produkciji i vi ste prvi put pjevali Jaga!

– Studirao sam tu ulogu još prije deset godina, jer sam uvijek volio karakterne likove, a Jago je baš to. Basovske uloge kao sam pjevao na početku karijere najčešće su statične, a mene je oduvijek zanimala gluma. Kao mlad mnogo sam vremena posvetio gledanju filmova i zamišljao se u glumačkim ulogama.

Zato sam najprije pročitao Shakespearovog «Othella» kako bih saznao pozadinu zbivanja koja su dovela karaktere u emotivno stanje opisano u operi «Otello». Jer vi su oni ljudi s vrlinama, manama i ambicijama, nitko tu nije samo dobar, niti samo zao. Zto je ljudska crta koju neke okolnosti izvuku na površinu. Tako sam razumio Jaga kojeg tumačim. I sretan sam kad to uspijem prenijeti publici, kad oni odu s predstave odnosesti ono što sam im dao sa scene. Samo tako ovaj nađ posao ima smisla. Samo tako pozornica postaje čarobni prostor. Inače je – samo prostor...

Dijelili radosti umjetnosti

Poznavajući zakone profesije, što ste pomislili kao otac kad ste shvatili da imate dva sina tenora i kćerku koja želi biti glumica?

– Sve troje djece imaju glasovni potencijal i scenski dar, te to nedvojbeno i jedino važno, ali ne ide to onako kako mi roditelji zamišljamo. Oni idu svojim putem, donose svoje odluke i to je dobro. Ni ja nisam kročio stazama koje je za mene zacrtao moj otac! Zato djecu uzimam takvima kakva jesu i podržavam ih u njihovim htijenjima. Jer meni je kao roditelju najvažnije da su zdravi i sretni. Bez obzira čime se bave.

S druge strane, nastojao sam uvijek da kao obitelj dijelimo radosti koje donosi bavljenje umjetnošću. Odatle je proizišla i naša (reducirana) izvedba mjuzikla »Jalta, Jalta«, s kojom smo imali tako mnogo uspjeha: Leonora je napravila dramaturške štrihove i preuzela ulogu Nine, a nas trojica smo bili predsjednički sobari. Zabavljali smo se u prebama kod kuće i na predstavama, a publika nas je sjajno prihvatila i to je zapravo bio scenski debi mojih sinova.

Ali operne su uloge savim nešto drugo – velika scena, kompleksni pjevački materijal, orkestralna pratnja koja je savim nešto drugo od pjevanja uz klavir... Ako nemate dar i prirodu sceničnost, nema vam pomoći. Pozornica je okrutna. Zato i kažem da je čovjek na sceni uvijek sam. Tamo ne vrijede ni preporuke, ni rodbinske veze.

> *Nisam imao tremu u ulozi Cassija, možda zato što sam s tatom od malih nogu obilazio pozornice i poznat mi je taj osjećaj stajanja pod reflektorima*
>
> Giorgio Christian Surian

> *Studirao sam ulogu Jaga još prije deset godina, jer sam uvijek volio karakterne likove, a Jago je baš to*
>
> Giorgio Surian

Surian sin na poklonu

© SHOWLOR

Investicija u umjetnost

Osim obitelji, podršku iz publike Giorgio Cristian Surian je imao i od dviju kolegica s kojima radi u vlastitoj tvrtci što se bavi luksuznim turizmom.

– Došle su na moju premijeru i odmah mi rekle da sam na sceni isti kao u životu! Prepoznaše su tu energiju, koju nastojim prenijeti na sve oko sebe. Meni je važno ono što radim i to je dio tajne uspjeha. Sad već, uz sebe, imam sedam zaposlenika; zahvalan sam dvjema kolegicama što rade tako zdušno i posvećeno, tako da im ostavljam sve više slobode, a ja se pokušavam posvetiti pjevačkoj karijeri. Biznis u koji sam krenuo kao ekonomist do bih osigurao egzistenciju mojoj mladoj obitelji, dozivljavam kao investiciju kvoj namjenjenu daljoj slagati u pjevanje – moj dosadašnji hobi – nadajući se da će jednoga dana biti moja prava profesija. Svjestan sam da ne bih mogao raditi paralelno ta ko različite poslove da nemam potpunu podršku supruge, koja mi je i ključni mini trenucima omogućuje mir i vrijeme za studiranje uloga. Jedi sam mlad i volim izazove, jako je takav život stresan. Ali je užitak nemjerljiv!

Surian otac kao Jago nosio je »Otella«

© SHOWLOR

Ljubav prema operi

I dok mladi Giorgio Surian narednih mjeseci priprema ulogu Alfreda i Rodolfa u Verdijevoj i Puccinijevim «Boemima», prof. Giorgio Surian ćе u rijeđoj operi sa scenlistima kuće pripremiti jednostrihu izvedbu Rossinijevog «Seviljskog brijača» – za školsku publiku.

– Takve produkcije kočnih opera radim sa studentima na Akademiji i po tome je moja klasa poznata! Za sve – i one na sceni i one u gledalištu – to mora biti sat vremena sjajne zabave i ako to postignemo, svaki napor će imati smisla! S pjevačima imam isti pristup ulozi kakav i sam radim kad pripremam novu ulu: učim ih da svoj lik moraju poznavati i živjeti. Kad tako shvate ulogu, lakše prelaze rampu i dolaze do publike. A kad mlada publika usvoji priču i prepozna karaktere, onda je to korak do ljubavi prema operi!

© SHOWLOR